

Lieve Jaimy,

Laten we hopen dat je dit verhaal nooit zelf hoeft te lezen,
en dat ik er nog zal zijn om je alles te vertellen als jij
achttien wordt.

Liefs, Ella

DE SLEUTEL

‘Waar is de sleutel van het tuinhuisje?’ vroeg Annefleur.

‘Waarom heb je die nodig?’ vroeg haar moeder.

‘Ik wil wat verkleedspullen ophalen voor onze musical.’

‘O. Hier,’ zei haar vader. Hij haalde een sleutel van zijn sleutelbos.

‘Maar...’ zei haar moeder. Ze klonk geïrriteerd.

‘Ach, Quirine,’ zei Annefleurs vader, ‘ze haalt alleen die spullen op en dan geeft ze de sleutel weer terug, toch?!’

Annefleur knikte en stopte de sleutel in haar broekzak.

Even was het stil aan de tafel. Alle vier aten ze zwijgend. Toen zei haar moeder heel bedaard: ‘Johan, kan ik je even spreken in de bijkeuken?’

Annefleur en haar broertje Jurriaan keken elkaar aan. Het was duidelijk dat hun ouders iets wilden bespreken wat zij niet mochten horen. Altijd interessant. Dus toen de deur achter hun ouders dichtviel, duurde het niet lang voordat Annefleur en Jurriaan erachter stonden te luisteren.

‘Ik wil niet dat de kinderen daar komen,’ hoorde Annefleur haar moeder zeggen.

‘Ach, doe toch niet zo opgefokt over –’

‘Ons hele archief ligt daar, Johan. Dit was niet de afspraak! We zouden het daar opslaan en het bestaan van het tuinhuis verder niet meer benoemen. Nu sla je er nota bene oude spullen van de kinderen op.’

‘Die oude kindertroep lag hier in de weg.’

‘We hebben kastruimte genoeg, hier,’ zei ze. ‘Dan moeten we maar vaker opruimen!’

‘Je hebt gelijk, natuurlijk.’

‘Goed, laat haar vanmiddag die spullen halen en daarna gebeurt het niet meer.’

‘Alsof Annefleur geïnteresseerd is in die oude mappen,’ zei haar vader. ‘Daar kijkt ze niet eens naar. Je hebt daar zelf ook al die jaren niet naar gekeken.’

‘Ik wil dat je alle kinderspullen terug in het huis brengt. Ik wil niets in het tuinhuis dat niet bij CasgenX hoort.’

‘Oké, oké,’ zei hij.

CasgenX? Dat was het bedrijf van haar ouders. Waarom deden ze daar zo geheimzinnig over? Annefleur hoorde voetstappen naar de deur toe lopen en maakte zich snel uit de voeten. Jurriaan rende terug naar de tafel, Annefleur trok de koelkast open en stak haar hoofd erin. Ze voelde haar wangen tintelen.

‘Zo, ik ga.’ Haar moeders stem klonk gemaakt vrolijk. ‘Ik moet aan de slag. Fijne dag allemaal.’ Ze haastte zich naar de tussendeur die toegang gaf tot de privékliniek in het andere deel van de villa. Annefleur keek toe hoe haar moeder de schuifdeur opende en uit het zicht verdween. De sleutel van het tuinhuis brandde in haar broekzak.

HET ONGELUK IN EDINBURGH

Op het schoolplein van de Drummond Community High School klonk tijdens de pauze een doffe klap. Jaimy keek zijn vriend Steward met grote ogen aan.

‘Een ongeluk!’ riep Steward. Hij rende het plein af in de richting van het geluid.

Jaimy volgde hem. Op het kruispunt was een auto frontaal tegen een vrachtwagen geklapt. De cabine van de truck was flink beschadigd, maar de personenauto was er veel erger aan toe. De neus van de wagen zat als een harmonica in elkaar gevouwen.

Jaimy’s eerste gedachte was: die bestuurder heeft het never nooit overleefd. Wie zo’n klap maakte was klaar met leven. Daar was geen twijfel over mogelijk.

Steeds meer mensen kwamen erbij staan. Er werd gegild en in de verte klonken al de sirenes van ambulances. Het verkeer op het kruispunt stond muurvast. In de verte werd getoeterd.

Pas toen Jaimy dichterbij kwam, viel hem de kleur van de auto op. Een lichtblauwe, zoals zijn moeder had. En toen herkende hij ook het nummerbord. Hij voelde zijn hartslag versnellen. Het zweet liep al over zijn rug toen het besef nog als druppelend gif indaalde. Hij begon te rennen. ‘Nee!’ riep hij. ‘Nee, nee, nee!’

Jaimy drukte zijn neus tegen het raampje. De achterkant van de bestuurdersstoel had de klap niet gehouden. Zijn moeder lag schuin over de achterbank met haar bovenlijf in een onnatuurlijke draai ten opzichte van haar benen. De

airbag hing uitgelubberd aan het dashboard. Bloed plakte haar haren vast aan haar gezicht. Haar ogen waren open. ‘Mama!’ riep hij. Niets bewoog in de auto.

Jaimy greep wat er nog over was van het portier en rukte eraan. Tranen rolden over zijn wangen. ‘Mama!’ Zijn stem brak. Hij werd vastgepakt door minstens drie mensen die hem terugtrokken, hun armen om hem heen sloegen en hem probeerden te bedaren. Hij zakte huilend door zijn benen. Niet lang daarna stonden een ambulance en een politiewagen op het kruispunt en werd Jaimy door twee agenten meegenomen naar het bureau.

Daar kwam Jaimy in een kamertje terecht met een tafel en vier stoelen. Hij kreeg thee en er werd een doos tissues voor zijn neus gezet. ‘Gaat het?’ vroeg een mollige vrouw in uniform. ‘Kan ik iemand voor je bellen?’

Jaimy keek verdwaasd naar haar gezicht. Hij wist niet goed wat ze bedoelde. Het leek of zijn geheugen leeggelopen was.

Hij probeerde zich te concentreren. Wie belde zijn moeder als ze het niet redde? Vroeger als hij ziek was geworden in de klas, belde ze altijd Shirley, hun bovenbuurvrouw. Haar drie kleine kinderen hadden een au pair die op hen paste. Daar mocht Jaimy altijd bij als het nodig was. ‘Shirley Watson,’ zei hij.

Maar dat was toen hij vier was, dacht Jaimy. Tegenwoordig belde mama bij problemen meestal Alex, haar collega en goede vriend. Die had laatst nog de gootsteen ontstopt. Hij was superaardig en bij hem kon Jaimy ook altijd terecht. ‘Nee, bel Alex Nish maar, dat is een vriend van mijn moeder. Hij komt me wel halen als je hem belt.’

‘Heb je voor mij de nummers? Ik wil ze graag alle twee,

voor als er een niet opneemt.’

Jaimy zocht naar zijn telefoon in zijn jaszak. Traag openden zijn vingers de app met contacten. Zijn ogen gleden over de nummers in het scherm. Hij las ze op en de vrouw schreef mee. Toen keek ze over Jaimy’s schouder heen de gang in. ‘De mevrouw van slachtofferhulp is er voor jou,’ zei ze. ‘Ik ga ondertussen je contactpersonen bellen. Jullie mogen gewoon hier blijven zitten en je mag haar alles vertellen, maar als je dat niet wilt is het ook goed. Ze blijft bij je zolang je hier bent. Als er iemand is om je op te halen, kom ik weer naar je toe, oké?’

Jaimy knikte.

‘Sterkte,’ zei ze. Ze stond op en liep de kamer uit. Een andere vrouw kwam binnen.

Later die dag kon Jaimy zich niet herinneren hoe die vrouw van slachtofferhulp eruit had gezien. Hij had zich alleen maar opgelaten gevoeld bij haar vragen. Hij had haar nauwelijks aangekeken.

Gelukkig duurde het niet lang voordat de mollige politieagente terugkwam om Jaimy op te halen en naar de balie te brengen waar Alex op hem stond te wachten. Zo te zien was hij rechtstreeks uit zijn werk gekomen, hij droeg een grijs pak. Zijn zwarte kroeshaar, dat de vorige keer nog best wel lang was, droeg hij nu superkort. Zodra Jaimy de vriend van zijn moeder zag, brak hij.

Alex pakte Jaimy meteen vast voor een stevige knuffel.

‘Huil maar,’ zei Alex. ‘Heb je het ongeluk zien gebeuren?’

‘Nee, ik hoorde de klap en Steward rende er meteen op af.’

Alex keek om zich heen. ‘Is Steward er ook? Waar is hij dan?’

‘Ik ben hem onderweg kwijtgeraakt. Ik ben in een auto

gestapt en Steward, ik weet het niet.'

'Dan moeten we hem straks maar even bellen. Kan ik Jaimy meenemen?' vroeg Alex aan de agente.

'Ja,' zei ze. 'U moet wel even wat tekenen.'

'Prima,' zei Alex. Hij liet Jaimy los en zette zijn handtekening op een formulier.

Even later liepen ze samen naar zijn auto.

Thuis verdween Jaimy in Shirley's armen voordat hij goed en wel binnen was. Ze hilde. 'Ik vind het zo erg,' zei ze. 'We gaan je helpen, Jaimy, je staat er niet alleen voor, jongen. O man, wat een ellende, waarom moest Ella dat nou overkomen? Het is zo oneerlijk.'

'Laten we naar binnen gaan,' zei Alex. 'Misschien is er wat te eten voor Jaimy, want hij heeft de hele middag nog niks gehad en dan gaan we even rustig zitten.'

Die verschrikkelijke eerste dag ging voorbij als in een waas. Zowel Alex als Shirley week geen moment van zijn zijde. Ze praatten met hem, huilden samen met hem en probeerden hem wat te laten eten. Als een zombie zag Jaimy de dag overgaan in de nacht. Alex bleef slapen in het bed van zijn moeder. Shirley ging naar boven, naar haar eigen huis. In de stilte van de nacht zag Jaimy telkens opnieuw het beeld van zijn moeder in de verkreukelde auto.

De volgende dag moest er al een plan gemaakt worden voor de begrafenis. Alex vroeg aan Jaimy wie van Ella's Nederlandse familie er gebeld moest worden.

'Mijn moeder heeft alleen een oom in Haarlem. Henry heet hij, hij stuurt weleens een kaart. Ik heb hem nooit ontmoet.'

Er verscheen een denkrimpel in Alex' voorhoofd. 'Weet je zijn adres?' vroeg hij.

Jaimy schudde zijn hoofd.

Alex ging op zoek naar contactinformatie op Ella's laptop, maar hij vond daar niets. Ella's telefoon was kwijt, waarschijnlijk lag die nog bij de politie en dus ging hij op goed geluk op zoek via het internet naar Henry Daniels in Haarlem. Het kostte moeite, hij belde verschillende nummers voordat hij Ella's oom aan de lijn had, maar aan het eind van de avond had hij hem toch gevonden en lichtte hij hem in over Ella's plotselinge overlijden. Het leek uren te duren voordat Alex klaar was met bellen. Toen hij terug in de woonkamer kwam, vertelde hij aan Jaimy dat zijn moeder niet alleen een oom, maar ook nog een zus had.

'Een zus?' vroeg Jaimy. 'Mijn moeder had een zus? Dat kan niet! Mijn moeder was enig kind, net als ik.'

'Ik heb die zus daarstraks aan de lijn gehad,' zei Alex, 'en morgen komt ze hiernaartoe.'

Jaimy begreep er niets van, het duizelde hem. Een zus! Als zijn moeder een zus had, waarom had hij dan nog nooit van haar gehoord? 'Hoe heet ze?' vroeg hij.

'Aimée Daniels,' las Alex van het papier waarop hij aantekeningen maakte. Hij fronste en Jaimy voelde zijn ingespannen blik. 'Je kent haar niet?'

'Nee,' zei Jaimy.

Alex keek hem peinzend aan. 'Vreemd,' zei hij. 'En je opa en oma?'

'Die zijn al heel lang dood,' zei Jaimy.

Alex schudde langzaam zijn hoofd. 'Volgens mij niet.'

'Maar dat kan niet, mama heeft verteld...'

'Ik weet ook niet hoe het precies zit. Maar we gaan het morgen allemaal aan je tante vragen, goed?'

'Waarom denk je dat mijn opa en oma nog leven?'

'Ze had het over haar vader. Die vrouw die ik aan de

telefoon had. Die Aimée. Ze zei dat haar vader zeer slecht ter been is en dat hij daarom niet naar Edinburgh kan komen. En als zij de zus van je moeder is, moet hij jouw opa zijn, toch?’

Jaimy viel stil, de gedachten spoelden over elkaar heen als schuimende golven in de branding. Hoe kon hij familie hebben in Nederland, over wie hij nog nooit iets gehoord had?

HET ARCHIEF

Tussen de tegels van het stoepje groeide onkruid. Annefleur stak de sleutel in het slot en opende de deur van hun tuinhuis. Ooit had haar vader hier in het park van tui-niersvereniging Bergen zelf groente verbouwd, maar hij was ermee gestopt. Het huisje was altijd van hen gebleven, maar de grond eromheen was nu verwaarloosd.

In het kleine halletje trok Annefleur haar jas uit en hing hem op aan de kapstok. Ze was hier al zeker sinds groep drie niet meer geweest, het leek kleiner dan vroeger toen ze hier in de zomer weleens kwam met haar moeder.

Het rook hier muf, alsof er al jaren geen frisse lucht bin-nen was geweest. De zon scheen door de ramen, het licht werd gefilterd door oude beige glasgordijnen. Eerst de ver-kleedkleden zoeken. Waar waren ze? Annefleur keek rond in de kleine kamer. Shit, wat een hoop spullen stonden hier. Op de bank stonden dozen met glaswerk uit het laborato-rium. Bekerglazen, maatcilinders, erlenmeyers, trechters. Op de grond lag een oude computer met een joekel van een monitor. Nog uit de vorige eeuw, zo te zien. Er lagen nog veel meer spullen, ze zag een oude printer, gestapelde kan-toorstoelen, een microscoop en een doos vol boeken.

Haar oog viel op de verkleedkist, hij stond in de hoek. Check. En daarachter een boekenkast vol oude mappen. Dubbelcheck. Daar zou ze inderdaad nooit naar gekeken hebben, dacht ze toen ze hem zag staan. Maar haar nieuws-gierigheid was aangewakkerd door die ruzie tussen haar ouders. Wat kon er in die mappen zitten dat geheim moest

blijven voor haar en Jurriaan?

Ze stapte over de computer heen en opende de kist met kleren. Al snel vond ze de spullen die ze nodig had.

Nu waren de mappen aan de beurt. Ze trok de eerste uit de kast, sloeg hem open en keek wat erin zat. Papieren. Rekeningen uit 2013. Bovenaan stond het logo van CasgenX Labservices, Leiderdorp. Als onderwerp hadden ze *Crispr Gene Knock-out-kit* en *Gen Crispr Mutation Detection-kit*.

Haar ouders verkochten vroeger doe-het-zelfpakketten zodat mensen thuis konden experimenteren met genetische manipulatie. Dat hadden mama en papa haar weleens verteld. Daar hadden ze veel geld mee verdiend. Ze waren de eersten die zulke do-it-yourself-kits op de markt brachten in Nederland.

Ze klapte de map dicht en pakte de volgende. *Clinical applications* stond er op de rug. Vluchtig bladerde Annefleur door bladzijden vol chemische formules en labrapporten. Saai, waarom was dit nu geheim? Het was onleesbaar voor haar. Haar blik gleed over de ruggen van de mappen. Ze zuchtte bij het zien van woorden als: *Genome engineering, Bacterial chromosome, Huntington's disease, Cystic Fibrosis, Blood-experiments, Unintended mutations, Embryos*.

Ze trok nog een paar mappen uit de kast. Ze vond vooral aantekeningen en berekeningen, tekeningetjes van DNA-strengen die ze niet begreep, uitgeprinte vellen vol cijfers. Wat moest ze hiermee? In de map met als opschrift *Huntington's disease* vond ze bladzijdes vol tekeningen van hersenen waarin gaten zaten. En allerlei tekeningen van moleculen met vreemde formules.

Als in deze mappen iets geheims stond, dan was het volkomen veilig bij haar, dacht ze, want ze snapte hier toch

niets van. Ze zette de mappen terug en pakte de map met het woord *Embryos*. Hierin vond ze foto's van witte en bruine muizen. Weer met allerlei aantekeningen en formules waar ze geen touw aan vast kon knopen. Annefleur zette de mappen terug in de kast. Ze wist wel dat haar ouders experimenten met muizen hadden gedaan. Dat vond ze niet schokkend. Ze zou die twee mappen met die cijfers nog even checken en dan moest ze maar gaan. Het was al bijna vijf uur.

Aan het einde van de rij stonden twee mappen met wat cijfers en letters op de rug. Op de rug van de eerste map stond *GE1-2*. Toen ze die opensloeg, viel er een foto uit. Annefleur hapte naar adem.

Het beeld liet een blote, misvormde baby zien in een glazen pot, op sterk water. Voorzichtig pakte ze de foto op en bekeek hem nauwkeuriger. Het was een jongetje, hij miste een arm, hij had een bult op zijn hoofd en zijn benen leken bij de enkels aan elkaar gegroeid. Annefleur opende de map om te zien of er meer foto's in zaten. Maar nee.

In hun privékliniek hielpen haar ouders mensen die erfelijke ziektes in hun genen hadden om een kind te kunnen krijgen die de familieziekte niet had. Deze baby zag eruit als een mislukt wezen. Best wel eng. Was dit hun geheim? Mocht ze daarom niet in deze mappen kijken?

De laatste map heette: *GE 301-308*. Annefleur pakte hem op en sloeg hem open.

Weer van die onbegrijpelijke bladzijdes met formules. Ze bladerde. Helemaal achter in de map, na het allerlaatste tabblad, vond ze een doorzichtig inlegvel. Er zaten foto's in. Plotseling stond haar hart stil. Was dat haar vader toen hij nog jong was? Nee, ze kende genoeg foto's van haar

vader van vroeger om te weten dat hij dit niet was. Papa had lang haar gehad voordat zij geboren werd. Deze jongen was dunner en bovendien zat hij in een rolstoel. Er was iets vreemds met de linkerkant van zijn gezicht. Het was een beetje scheef, dacht Annefleur.

Ze wurmde haar vingers in de showmap. Drie foto's van drie jongens, twee in een rolstoel, één van een kleuter, liggend op een bank. Het kleine jongetje lachte, maar het leek alsof iets in zijn gezicht niet meebewoog. Ook aan de linkerkant. Nee, wacht eens, misschien waren dit geen drie jongens, maar was het op elke foto dezelfde jongen, maar dan op verschillende leeftijden genomen. Ze draaide de foto's om. Op de achterkant stond iets geschreven. *Bastiaan 19 mei 2018* stond er. En op de andere foto's: *Bas 26 november 2022* en *Bastiaan 28 juni 2025*.

Was deze Bas of Bastiaan familie van haar? Hij leek op Jurriaan, zeker op de middelste foto zag ze een sterke gelijkenis. Ze sprong op. Zou dit misschien betekenen dat ze een oudere broer had? Hadden haar ouders al eerder een kind gekregen? Een gehandicapt kind dat niet thuis kon wonen? Altijd al had Annefleur een oudere broer willen hebben. Hoe ze aan die wens kwam wist ze niet, maar nu ze erover nadacht zou het weleens een voorgevoel kunnen zijn geweest. Had ze misschien altijd al gevoeld dat ze een grote broer had?

Ze keek opnieuw naar de foto's en probeerde in te schatten hoe oud de jongen was. Op de eerste schatte ze hem drie of vier jaar. Op de tweede foto moest hij een jaar of acht zijn en op de derde zo oud als zichzelf. Ze tuurde naar de laatste foto. Hij was in 2025 gemaakt, dus vier jaar geleden. De jongen moest nu een jaar of zestien zijn. Op de foto waarop hij

acht was, zag ze Jurriaan, maar dan in een rolstoel. Dat was niet helemaal waar, het gezicht was toch anders, maar het had iets heel bekends, het kon bijna niet anders dan dat hij familie van haar was.

Maar als ze een gehandicapte broer had gehad, dan had ze dat geweten. Stel dat hij in een instelling voor gehandicapten woonde, dan zouden ze toch iedere week bij hem op bezoek gaan? En dan zouden ze hem met zijn verjaardag ophalen om thuis taart te komen eten en hij zou in de vakanties thuiskomen en dan zaten er foto's van hem in het familiealbum. Haar ouders zouden geen reden hebben om het bestaan van een grote broer geheim te houden. Waarom zouden ze? Dat leek Annefleur onmogelijk.

Een andere gedachte kwam in haar op. Misschien was hij doodgegaan. Dat hij in 2025 nog leefde, wilde niet zeggen dat hij nu nog steeds leefde. Hij was duidelijk ziek en misschien was die ziekte hem wel fataal geworden. Of misschien was hij geen broer van haar, maar een neef of een achterneef. Dat moest ze gaan uitzoeken. Wie dit ook was, hij was familie van haar, daarvan was Annefleur overtuigd. Ze zou dit tot op de bodem gaan uitzoeken.